

Mevrouw Drika Berkvens-van der Laak 100 jaar

“As ge niks doet, komde ge er nie.”

Drika Berkvens-van der Laak is geboren en getogen in Liessel, op de boerderij van haar ouders. Zij groeide op tussen vier broers en drie zussen. Acht kinderen telde het gezin en Drika was de op één na jongste. Inmiddels is zij de laatste levende van deze mooie kinderschare.

In 1955 trouwde Drika met haar Bert. Ze gingen samenwonen in de Peel en begonnen een boerderij. Drika moest even wennen aan die “naakte Peel”. Het land moest gecultiveerd en flink bemest worden om er iets moois van te maken. Hard werken en de handen uit de mouwen steken was dit jonge echtpaar met de paplepel ingegoten. Trots was het stel toen zij in de eerste jaren twintig mijten op het land hadden staan, bestaande uit rogge en haver. Als jonge, stoere meid klom Drika boven op een van de mijten en ze herinnert zich nog goed het weidse uitzicht: “We keken zover weg dat ik zeven kerktorens zag van de omringende dorpen, het was een nakende Peel.”

Na jaren hard werken werd de grond rijker en beter. Er kwamen wat koeien, kippen en varkens bij. Bert en Drika waren een perfect team samen. Ze wisten beiden van aanpakken. En zelfs nu ze 100 jaar oud is, kan ze nog zeggen: “Vanmorgen nog weinig gedaan”. Gedurende de jaren werden er wat ‘kindjes gekocht’, zoals ze dat vroeger zeiden, en zo raakte het gezinnetje langzaam compleet. Het was echter niet altijd rozengeur en maneschijn; ook verdriet bleef Bert en Drika niet bespaard. Hun zoon Frans overleed in 1978 en van hun dochter Annie moesten zij in 2008 afscheid nemen. Maar het motto van Drika hield haar op koers: “Het doet veel pijn, en verdriet blijft, maar als ge zelf niks doet, ga de nie vooruit. En vooruit moesten we wel!”

Op zondagmiddag pakte Drika regelmatig de fiets en fietste met de kinderen naar Liessel. Er werd in Liessel een uurtje bijgepraat en dan ging Drika met de kinderen weer terug op de fiets naar de Peel, want werk was er altijd. Ook op zondag.

Een mooi voorbeeld hoe vooruitstrevend en modern er in het huwelijk van Bert en Drika al werd gedacht, laat een verhaal uit 1964 zien. Het echtpaar kon de eerste eigen auto aanschaffen. Hoe kan het anders: een DAF. Maar een auto zonder rijbewijs was niet zinvol. Bert zei tegen zijn Drika: “Ik wil mijn rijbewijs halen, maar jij gaat ook. Gij moet de auto ook kunnen gebruiken.” Na wat tegensputteren – want “ze had al werk zat” – ging ook Drika op rijles. Nog vele jaren heeft zij genoten van haar rijbewijs en toerde ze rond in de gezinsauto. Meestal om de kinderen bij bar slecht weer toch even naar school te brengen, hoewel die kinderen groot zijn geworden met de fiets.

Op de vraag: “Hoe kijk je terug?” antwoordde Drika: “Ik heb nergens spijt van en ben tevreden. Ik heb in de laatste 100 jaren een goed leven gehad.” Haar kinderen wonen allemaal in een van de omliggende dorpen en dochter Henriëtte is duidelijk een verzorgende spil. Maar ook haar jongens, de kleinkinderen en achterkleinkinderen vergeten haar niet. Ze vinden allemaal de weg naar deze bijzondere oma in De Lisse.

Toen de tijd kwam, nam de oudste zoon de boerderij over en vertrokken Bert en Drika naar Asten. Eerst naar de Bergweg, en later naar een inpandige, maar zelfstandige aanleunwoning in De Lisse. Daar woonden ze tot 2009 nog samen. Toen moest Drika afscheid nemen van haar Bert. Rustiger aan doen was voor Drika oké, maar stilzitten was er nog steeds niet bij. Vanaf 1990 heeft Drika vrijwilligerswerk gedaan bij Amaliazorg, voorheen de Missiezusters. Vooral de tuin was altijd een trekpleister voor haar en regelmatig ging ze op verzoek van een bewoner samen met hem of haar naar buiten. Drika kon voor allerlei hand- en spandiensten gevraagd worden. Een extra praatje, een wandeling, bloemen water geven, noem maar op. Iemand die meer dan welkom was. Ze komt nog steeds wekelijks bij Amaliazorg, maar nu alleen nog om te kaarten.

Het doen van vrijwilligerswerk en klaar staan voor een ander zat het echtpaar in het bloed. Samen zijn ze jarenlang actief geweest voor 'Tafeltje Dek Je'. Samen in de auto, met Bert achter het stuur en Drika ernaast, brachten zij bij ouderen het eten thuis. Daar denkt ze nog met veel plezier aan terug als ze het verhaal, met duidelijke pretogen, vertelt. Wat heeft ze eigenlijk niet gedaan? In elk geval heeft ze veel gebreid en tot op hoge leeftijd gesport. Ook nu kun je haar nog tegenkomen in De Lisse achter de rollator en soms neemt ze stiekem een kijkje bij de gymles.

Haar zoon Sjef was bij het gesprek aanwezig en vertelde over de coronatijd, hoe moeilijk die tijd was voor zijn moeder. Hij vertelt: "Zij werd stiller en veranderde en we voelden dat ze achteruitging." Dat maakte de kinderen ongerust en die besloten in te grijpen. De korte contacten via het balkon van het appartement waren niet voldoende voor deze warme vrouw. Ze haalden hun moeder naar 'huis'. Ze kwam bij het gezin van dochter Henriëtte in huis en al snel zagen ze moeder weer opknappen. Eenzaamheid was de grootste vijand in die tijd en die hebben ze gezamenlijk met hun zorg verslagen.

Ik heb genoten van de ontmoeting met Drika en om samen met haar en haar zoon terug te blikken op haar leven. Ik zal haar motto goed onthouden: "As ge zelf niks doet, komde er nie." Haar geheim voor ouder worden is simpel: "Gewoon doorademen!"

Jeanne Melters, redactielid.